

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησώμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2024, ΕΤΟΣ 75^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1042 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Ἐπετειακὴ Ἐκδήλωση Ἱεράς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας
«Ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλι τὸ Φῶς»
1924-2024
ἕνας αἰώνας ἀπὸ τὴν οδυνηρὴ ἀλλαγὴ τοῦ ημερολογίου

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2024

Αριθμός Πρωτ. 3377

Εν Αθήναις, 17 / 30 – 12 – 2024

«Κλίνας οὐρανούς, ἐν μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεὶς ὅλος ἐσκήνωσεν·
οὐ γὰρ ἔφερε τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου
τυραννόμενον· ἦλθε δὲ ἐν δούλου σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι»
(Θεοτοκίον, Κανὼν β' Ὁρθρου Ἁγίου Νικολάου, ὡδὴ στ', Μηναιὸν Δεκεμβρίου στ')

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ
Σαρκωθέντι·

Ὁ Θεὸς Λόγος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατήλθεν «ὅλος», χωρὶς νὰ μειώσῃ τὸ ὕψος τῆς Θεότητός Του, στὴν ἄχραντη μήτρα τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, καὶ «ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. 1, 14).

Διότι τὰ «σπλάγχνα» τοῦ Θεοῦ «ἐλέους» (Λκ. 1, 78) δὲν μπορούσαν νὰ ἀντέξουν τὴν βάσανο τοῦ ταλαιπώρου πλαστοουργήματος, τοῦ θεόπλαστου δημιουργήματος, τοῦ τιμημένου ἀνθρώπου, ποὺ ἀτιμάσθηκε ἀπὸ τὸν πλάνο διάβολο καὶ περιήλθε στὴν δεινὴ τυραννικὴ αἰχμαλωσία του.

Ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει μέτρο οὔτε πέρας, ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τέλειο σχέδιο ἀναπλάσεως· σχέδιο θείας σοφίας καὶ δυνάμεως, ἀσυναγώνιστο καὶ ἀσύγκριτο σὲ μεγαλωσύνη καὶ θεοπρέπεια.

Ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν» κατήλθε ἀπὸ τοὺς οὐρανούς καὶ σαρκώθηκε «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου».

Δὲν συνέβη βέβαια στὸν Θεὸ κάποια τοπικὴ

μετακίνηση καὶ μετάβαση, ἀλλὰ συγκατάβαση θεϊκὴ. Ὁ Λόγος, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ ὡς πρὸς τὴν Θεότητα, προσέλαβε κάτι ποὺ δὲν εἶχε μέχρι τότε: ἐγίνε ἀνθρώπος καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους στὴν γῆ. Ὁ Θεάνθρωπος

Χριστὸς ἔκρυψε ὅλη τὴν δόξα τῆς Θεότητος πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς σαρκός, ποὺ δανείσθηκε ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο Μαρία.

Τὸ μοναδικὸ αὐτὸ θαῦμα τῆς θείας ἀγαθωσύνης μᾶς ὑπερβαίνει ἐντελῶς καὶ ἐμεῖς ἀπλῶς τὸ προσκυνούμε μὲ δέος καὶ εὐχαριστία. Ὅλα τὰ κτίσματα προσφέρουν ἀνέκφραστη εὐχαριστία, ἐμεῖς δὲ προσφέραμε «Μητέρα Παρθένον», τὴν δόξα καὶ τὸ καύχημα τοῦ γένους μας, τὴν χαρά, θυμηδία, παρηγορία, παραμυθία καὶ ἐλπίδα μας!

Στὸν Χριστό μας, στὸ θεῖον Βρέφος τῆς

Βηθλεέμ, ἐμφανίζονται καὶ ἐπισημαίνονται ἐξ ἀρχῆς ἀντιθέσεις θεῖες καὶ ἀνθρώπινες, γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ ὑπερλόγου Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας: ταπείνωση στὴν δόξα, πόνος στὴν χαρά, θάνατος στὴν ζωή!

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί·

Αὐτὰ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὰ κύρια γνωρίσμα-

τα κάθε πιστοῦ με-λους τῆς ἀνακαινισμένης πλέον ἀνθρωπότητος.

Ἦταν τὰ γνωρίσματα τῆς Παρθενομήτορος Μαριάμ, τῆς ταπεινῆς Κόρης καὶ Ἀγνῆς, Αὐτῆς πὺν ἀναδείχθηκε «Οὐρανὸς καὶ Ναὸς τῆς Θεότητος».

Τὰ ἀντιθετικὰ γνωρίσματα χαρακτηρίζαν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀληθινὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὰ συνοψίζει ἔξοχα ὁ Μέγας Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος: Οἱ ὑπῆρέτες τοῦ Θεοῦ συσταίνονται «διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοοῦμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες» (Β' Κορ. 6, 8-10) [δηλαδή: σὲ τιμὴ καὶ σὲ ἀτίμωση, σὲ δυσφημίσεις καὶ ἐπαίνους, σὰν λαοπλάνοι καὶ ὅμως ἀληθινοί, σὰν ἄγνωστοι καὶ ὅμως γνωστοί, σὰν νὰ πεθαίνουμε καὶ ὅμως ζοῦμε, σὰν τιμωρούμενοι καὶ ὅμως μὴ θανατούμενοι, σὰν λυπημένοι καὶ ὅμως πάντοτε χαρούμενοι, σὰν πτωχοὶ καὶ ὅμως κάνοντες πολλοὺς πλουσίους, σὰν νὰ μὴν ἔχουμε τίποτε καὶ ὅμως κατέχουμε τὰ πάντα!].

Ἄν ὅλα αὐτὰ δὲν γίνουν -σὲ κάποιον βαθμὸ καὶ κατὰ κάποιον τρόπο- καὶ δικό μας βίωμα, δική μας ἱστορία καὶ δική μας ἀλήθεια, δική μας μυστηριακὴ Σταυρο-αναστάσιμη ζωὴ, τότε δὲν εἴμαστε πραγματικοὶ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἑορταστὲς τῆς θείας Ἐνανθρωπήσεως. Ἄν μείνουμε ἀπλῶς στὸ ἀνθρώπινο, ἱστορικό, ἐθνικὸ, ψυχολογικὸ, συναισθηματικὸ, γαστρονομικὸ,

περιγηγητικὸ, ρομαντικὸ κλπ. ἐπίπεδο ἑορτασμοῦ καὶ δὲν μποροῦμε εἰλικρινὰ νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ ὡς ἄνω ἄγια ἀποστολικά λόγια σὰν συμπέρασμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ ὑπάρξεώς μας, τότε δὲν γνωρίζουμε ἀκόμη ἀληθινὰ Χριστοῦγεννα, ὅπως δυστυχῶς συμβαίνει μὲ τὸν περισσότερον κατ' ὄνομα χριστιανικὸ κόσμον.

Ἀγαπητοὶ Ἀδελφοί.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς Σωτῆρας καὶ Λυτρωτὴς μας. Αὐτὸς μᾶς ἔφερε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξιν γιὰ νὰ συμμετάσχουμε στὶς δωρεές Του, νὰ γίνουμε μέτοχοι τῆς ζωῆς Του, νὰ καταστοῦμε «ὅμοιοι» (Α' Ἰω. 3, 2) μὲ Αὐτόν, θεοὶ κατὰ χάριν, καλεσμένοι σὲ «κοινωνία» (Α' Κορ. 1, 9) μαζί Του, αἰώνια «εὐλογημένοι» (Μθ. 25, 34) στὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία Του.

Μὲ τὴν θεία Γέννησή Του καὶ τὸ λυτρωτικὸ ἔργο Του ὅλα αὐτὰ δωρήθηκαν καὶ ἐνεργοποιήθηκαν γιὰ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως. Μὴν ἀνταλλάξουμε τὰ θεῖα δῶρα καὶ τὶς θεῖες προσδοκίες μὲ τίποτε ἄλλο στὸν κόσμον αὐτὸ τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἀπάτης.

Νὰ παραμείνουμε ἐδραῖοι στὴν πίστη καὶ τὴν ἀρετὴ, ὥστε καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ ἀποστολικὴ προτροπὴ νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρέγκλητη καθοδηγητικὴ ἀρχὴ γιὰ μᾶς ἕως τέλους τοῦ παρόντος βίου μας: Ἀδελφοί, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω» (Α' Κορ. 16, 13-14) [δηλαδή: ἀδελφοί, ἀγρυπνεῖτε, στέκεσθε σταθεροὶ στὴν πίστη, νὰ εἴσθε θαρραλεοὶ καὶ δυνατοί· ὅ,τι κάνετε, νὰ γίνεται μὲ ἀγάπη]· «Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Φιλ. 4, 9). Ἀμήν!

Χριστὸς ἐτέχθη!

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
† Ὁ Δημητριάδος ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Τορόντο ΜΩΨΣΗΣ
† Ὁ Ἀμερικῆς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

† Ὁ Φιλίππων καὶ Μαρωνείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
† Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΚΛΗΜΗΣ
† Ὁ Μεθώνης ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ὁ Ἐτνα καὶ Πόρτλαντ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

Οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι

† ὁ Νικοπόλεως (Τζακάρτας) ΔΑΝΙΗΛ
† ὁ Ταλαντίου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
† ὁ Ἀστορίας ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ίεράς Συνόδου 1ης / 14ης Νοεμβρίου 2024

Τὴν Πέμπτην, 1ην/ 14αν Νοεμβρίου 2024, συνήλθεν εἰς τρίτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῇ συμμετοχῇ ἑτέρων ὀκτῶ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐγένετο ἡ ἀποτίμησις τῆς Συνοδικῆς ἑορτῆς Ἀγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐπεσημάνθησαν σημεῖα πρὸς βελτίωσιν.
2. Συνεζητήθησαν ζητήματα δικαιοδοσιῶν τῶν ἱεραποστολικῶν περιοχῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
3. Ἐγένετο ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν ἐξελίξεων εἰς νομικὰς ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.
4. Ἡ Ίερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας.

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ίεράς Συνόδου 4ης / 17ης Δεκεμβρίου 2024

Τὴν Τρίτην, 4ην/ 17ην Δεκεμβρίου 2024, συνήλθεν εἰς τετάρτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῇ συμμετοχῇ ἑτέρων ὀκτῶ Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐγένετο ἡ θετικὴ ἀποτίμησις τῆς ἐπισκέψεως τῶν Σεβασμ. Δημητριάδος κ. Φωτίου καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου εἰς Αὐστραλίαν καὶ Ν. Ζηλανδίαν.
2. Συνεζητήθη αἴτησις προσχωρήσεως Κληρικοῦ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Τὸ θέμα θὰ ἐπανεξετασθῇ εἰς ἐπομένην Συνεδρίαν.
3. Ἡ Ίερά Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας.

Ἑκκλησις βοηθείας

Ἡ Ἀδελφότης τῆς ἀνδρώας Ίεράς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος στὴν Κανάγκα τοῦ Κονγκό, τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κανάγκας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ζητεῖ τὴν βοήθεια τῶν καλοπροαιρέτων Χριστιανῶν, τῶν δυναμένων νὰ συνδράμουν στὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς, διὰ τὴν τελειοποίησιν καὶ καὶ στερέωσιν τῶν κτηρίων τῆς ἀνεγειρομένης Ίεράς Μονῆς. Κάθε προσφορά, μὲ τὴν ἐνδειξιν «Μονὴ Κανάγκας», μπορεῖ νὰ ἀποσταλεῖ τὰ Γραφεῖα τῆς Ίεράς ἡμῶν Συνόδου πρὸς σχετικὴν προώθησιν.

† ὁ Μητροπολίτης Μεθώνης Ἀμβρόσιος,
Τοποτηρητὴς τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Κανάγκας

Ἐπετειακὴ Ἐκδήλωση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας: «Ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλι τὸ Φῶς», ἓνας αἰώνας ἀπὸ τὴν οδυνηρὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου

Τὸ 2024 εἶναι χρονιὰ ορόσημο. Πέρασαν ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴν οδυνηρὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος· ἓνας αἰώνας θυσιαστικοῦ καὶ εὐκρινούς Ἀγώνος με σκοπὸ τὴ διατήρηση ἀναλλοίωτων ὅσων παραλάβουμε, κι ὅσων οφείλουμε νὰ παραδώσουμε.

Με τὴν εὐχὴ καὶ τὴν προτροπὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἀγαστὴ συνεργασία τῆς Διευθύντριας τῶν Φορέων Παιδείας τῆς Μητροπόλεως, κας Ευαγγελίας Ψαρομμάτη, με τὸν Πρωτοσύγκελλο τῆς Μητροπόλεως π. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδη, τὸν Πρεσβύτερο π. Ματθαίو Μαβίδη, τὸν Διάκονο π. Χρυσόστομο Κοσμοσωτηριώτη, Πρεσβυτέρους, Ἱερομονάχους, Κατηχητές, κατηχητόπουλα καὶ ἐθελοντές, μέλη τῆς πνευματικῆς μας οἰκογένειας ποὺ συνθέτουν τὴν Ομάδα Δράματος καὶ Ἀπαγγελίας «Λυδία», καθὼς καὶ κλιμάκιο τῆς Χορωδίας τῆς Μητροπόλεως μας «Ὑμνωδοί», ἡ Ἱερά μας Μητρόπολη, φορέας ἐμπνευστῆς καὶ κινητοποιός στα πολιτιστικὰ δρώμενα τοῦ τόπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, υλοποίησε χθες, στὸ Δημοτικὸ κινηματοθέατρο Ἀσπροπύργου «Γαλαξίας» μιὰ ἀκόμη μνημειώδη ἐπετειακὴ ἐκδήλωση με τίτλο «Ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάλι τὸ Φῶς».

Με τρόπο ἀπλὸ καὶ κατανοητὸ παρουσιάσαμε «εἰρηνικὰ» γεγονότα ποὺ ἀποκαλύπτουν τὴν πραγματικότητα γιὰ τὴν πορεία τῶν τελευταίων 100 ἐτῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ δυσοίωνο μέλλον, τὸν κίνδυνο ποὺ ἐλλοχεύει μέσα ἀπ' ὅσα σχεδιάζονται, καὶ τὸ κακὸ ποὺ караδοκεῖ.

Μέσα ἀπὸ δραματοποιημένες σκηνές, ἐξιστορήθηκαν γεγονότα ποὺ οδήγησαν ἢ τουλάχιστον συνέβαλαν στὴν ἀπαρχή, στὰ αἷτια καὶ στὸ γεγονὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου. Παρουσιάστηκε τὸ ὑπόβαθρο, οἱ συνθήκες τῆς ἐποχῆς καὶ τὰ πρόσωπα ποὺ ἐνεπλάκησαν στὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας.

Στὴν ἐκδήλωση παρέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος, οἱ Σεβασμιώτατοι

Μητροπολίτες Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, ὁ Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές, ὁ Δήμαρχος Ἀσπροπύργου κ. Ἰωάννης Ἡλίας, ἡ Ἀντιδήμαρχος Πολιτισμοῦ κα. Μαρία Καλλιέρη – Καψάλα, ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δημοτικῆς παράταξης «Ὁ Ἀσπρόπυργος μας Ἐνώνει», κα. Σοφία Μαυρίδη, Ἀντιδήμαρχοι, Δημοτικοὶ Σύμβουλοι καὶ συγκινητικὰ μεγάλο πλῆθος κόσμου.

Τὸ καλωσόρισμα τῆς ἐκδήλωσης ἔκανε ὁ οἰκοδεσπότης, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, παρουσιάζοντας τὰ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθοῦν.

Ἀκολούθησε ἡ γλυκιὰ προσευχητικὴ ἐναρξὴ ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν Κατηχητικῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ -ἀπὸ καρδιάς- ὁμολογία πίστεως, μέσα ἀπὸ τὴ συνάντηση μιᾶς τυφλῆς Μοναχῆς με τὸν μικρὸ ἐγγονό τῆς, ἀνοίξε ἡ αὐλαία.

Τὸ πρῶτο σκέλος διαδραματίστηκε σὲ ἓνα οἰκοτροφεῖο θηλέων στὴν Τραπεζοῦντα, τὸ 1902. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Πόντου εἶχε

«αναβαθμιστεί». Τα γράμματα, το εμπόριο και η οικονομία βρίσκονταν στα χέρια των Ρωμηών, εγκαίνιασθηκε το Φροντιστήριο της Τραπεζούντας, το Ρωμείο άνθιζε κάτω από τη σκλαβιά, γεγονός που ταυτίστηκε με την αιτία της έκρηξης του κινήματος των Νεότουρκων. Στην αίθουσα του οικοτροφείου έγινε αναφορά στις πρώτες, ανερμήνευτες ακόμη, ενέργειες που οδήγησαν στην αλλαγή του ημερολογίου.

Μεσολάβησε ταινία που συνέδεσε ιστορικά την Τραπεζούντα του 1902 με την Αθήνα του 1945. Στο μικρό ντοκιμαντέρ αποκαλύφθηκαν θα λέγαμε, κάποια από τα ιστορικά γεγονότα του τόπου μας, που οδήγησαν στην αλλαγή του ημερολογίου.

Το δεύτερο σκέλος διαδραματίστηκε σε ένα ανδρικό Μοναστήρι της Αττικής το 1945, εποχή λίγο μετά την τραγική γερμανική κατοχή και παράλληλα με το ξέσπασμα του Εμφυλίου Πολέμου. Παρά τα δεινά, επρόκειτο για χρόνους, κατά τους οποίους υπήρχαν βάσιμες, ακόμη, ελπίδες επιστροφής όλων στην Πατρώα Παράδοση. Από την αυλή, αλλά και από το αρχονταρίκι της Μονής ακούστηκαν όσα με ακρίβεια συνέβησαν τους χρόνους λίγο πριν και μετά την αλλαγή του ημερολογίου.

Εν συνεχεία, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος πραγματοποίησε τον επίλογο της εκδήλωσης εξιστορώντας τα περί της Αποστολικής Διαδοχής των Αρχιερέων μας.

Κλείνοντας τον λόγο, με συγκίνηση είπε: «εύχομαι να φωτισθούμε όλοι και να ζούμε σύμφωνα με την γραμμή που χάραξε ο Ίδιος ο Χριστός. Εκατό χρόνια πέρασαν. Να μην περάσουν άλλα εκατό».

Τέλος δέ, ακολούθησαν ευχαριστίες προς τους Συντελεστές της Παραγωγής.

100 χρόνια Μαρτυρίας και Προβληματισμού Όμιλία Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου στην Συννοδική Έκδήλωση του Αγίου Δημητρίου 2024

Δοξολογία αναπέμπουμε στον Πανάγαθο Θεό που μᾶς ἀξίωσε νὰ βρεθοῦμε ἐδῶ, νὰ μοιραστοῦμε τὴ χαρὰ τῆς ἐν Χριστῷ συνάντησης καὶ νὰ ἐπαληθεύσουμε, μὲ τὴ μαρτυρία τῆς ζωῆς μας, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σχέση, τὴ συνδιαλλαγή τῆς συγγνώμης καὶ τῆς συγχωρήσεως. Ἡ εὐχαριστιακὴ συνάντηση, ἡ ἀνθρώπινη συναλλαγή μὲ κατανόηση, ἀλληλοπεριχώρηση καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν ἄλλο ἀποτελεῖ βασικὸ καὶ πρωταρχικὸ στοιχεῖο πνευματικῆς προκοπῆς καὶ ἀνάπτυξης καὶ ὄχι ἀπλᾶ μόνο μία κοινωνικὴ δεξιότητα.

Αρχικά, θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικο καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο ποὺ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ ἐκφωνήσω αὐτὸν τὸν σύντομο λόγο. Ἐπίσης, τοὺς Σεβασμιωτάτους, Ἀγίους

Ἀρχιερεῖς ἕναν πρὸς ἕναν, Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιο, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο, Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιο, Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντα, καὶ τὸν Θεοφιλέστατο Ταλαντίου κ. Καλλίνικο γιὰ τὴν τιμητικὴ τους παρουσία.

Ἡ Ἐκκλησία μας μέσα σὲ πανηγυρικὸ κλίμα ἐόρτασε τὴν Παρασκευὴ τὴ μνήμη τοῦ Πολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, μὲ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο καί, ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὴ λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τοῦ Ἀγίου πρὸς ἁγιασμὸ τῆς πόλεώς μας. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, Σάββατο, ἐόρτασε τὴ μνήμη τοῦ Ἀγίου Νέστορος μὲ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν Ναὸ τοῦ Ἀγίου Νέστορος, ὁ ὁποῖος βρίσκεται κοντὰ στὸν τόπο μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καὶ σήμερα, Κυριακὴ, καὶ πάλι μὲ τὸ Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν Καθε-

δρικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν τιμήθηκαν ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία μας μνημόνευσε τοὺς ἡρώϊκως πεσόντας ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν μὲ ἀφορμὴ τὴν ἐπέτειο τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1912 ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἀποτελεῖ ἕναν νοητὸ φάρο τῆς Ῥωμηοσύνης καὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἀποτελεῖ πρόσωπο ποὺ ἐνώνει τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ τὴν ἱστορία μας. Ἐνώνει τὴ ζωὴ τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ μὲ τὴν πραγματικὴ Ζωή, τὴν Ἀλήθεια καὶ τὸ Φῶς. Ὁ χριστιανὸς ἐνώνεται μὲ τὸν Ἅγιο Δημήτριο, ἐφόσον ὁ ἴδιος πιστεύει στὴν πρεσβεία του καὶ στὸ φῶς τῆς Ἀληθινῆς Πίστεώς μας. Ἐμεῖς, ὅλοι ἐδῶ σὲ αὐτὴν τὴ σύναξη, ἐὰν λέγαμε ὅτι εἴμαστε παιδιά τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, δὲν θὰ ὑπερβάλλαμε καθόλου. Τὸ ἀντίθετο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε. Γιὰ νὰ βρισκόμαστε ἐδῶ, πιστεύουμε στὸν Ἅγιο Δημήτριο, στὴν πρεσβεία τοῦ Ἁγίου, ἢ ὅποια, ὅπως τότε, τὸ 1912, ποὺ ἀπελευθέρωσε τὴν πόλὴ μας τὴ Θεσσαλονίκη, ἔτσι καὶ τώρα εἶναι ἱκανὴ νὰ θαυματοργεῖ καὶ νὰ ἐλευθερώνει τὸν σύγχρονο Ῥωμὸ ἀπὸ κάθε τι ποὺ τὸν καθηλώνει.

Ὁ Ἅγιος Δημήτριος πάντα μιλάει στὴν καρδιά τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου, στὴν καρδιά ἐκείνη ποὺ δὲν ἔχει ὑποδουλωθεῖ καὶ ἀντιμετωπίζει μὲ εὐθύτητα τὴν ἀμαρτωλότητά της, καὶ στὴν καρδιά ἐκείνη ποὺ δὲν ἔχει ὑποταχθεῖ στὸ ἀναισθητικὸ τῆς εἰρήνης δίχως ἐλευθερία. Ὅπως ἀκριβῶς δὲν ὑποτάχθηκε τὸ ἐλεύθερο πνεῦμα τοῦ Ῥωμοῦ, γιὰ 500 χρόνια ἐδῶ στὴ Μακεδονία, καὶ ἔφερε τὴν ἐλευθερία στὴ Θεσσαλονίκη μας, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ἐμεῖς ζώντας μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα, δὲν ὑποτασσόμαστε. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο μόνον συνεχίζει ἡ ἱστορία μας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο συνδέεται τὸ πρὶν καὶ τὸ τώρα τῆς ἱστορίας. Ἐμεῖς σήμερα μὲ τὴ ζωὴ μας ἐνσαρκώνουμε τὸ παρὸν σὲ ζῶσα πίστη καὶ μεταμορφώνουμε τὴν καθημερινότητά μας, τὴν οἰκογένειά μας, τὴν κοινωνία μας σὲ ἀνάσταση ζωῆς καὶ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ «Ῥωμηοσύνη» εἶναι δύο ταυτόσημες ἐννοιες ποὺ ἔχουν κρατήσει τὸν αὐτοπροσδιορισμὸ μας ὡς Ἕλληνες μέχρι σήμερα. Συνιστοῦν τὴν ἱστορικὴ μας συνείδηση καὶ τὸν λόγο ὑπαρξῆς μας. Δίχως αὐτὲς δὲν θὰ ὑπῆρχαμε σήμερα. Δὲν θὰ γνωρίζαμε, ἐπὶ παραδείγματι, τὸν προστάτη μας Ἅγιο Δημήτριο, δὲν θὰ εἴχαμε ἀκόμα καὶ τὶς πρόσφατες ἐνδοξες καὶ ἡρωικὲς στιγμὲς τῆς σύγχρονης ἱστορίας μας, αὐτὲς τοῦ ἔπους τοῦ '40. Οὐσιαστικὰ ἀποτελοῦν συστατικὰ ἐπιβίωσης καὶ λειτουργοῦν σὰν ἕνα ἐνιαῖο ὅλον ἐθνικῆς αὐτοσυνειδησίας ποὺ μεγαλούργησε καὶ μεγαλουργεῖ κάτω ἀπὸ ἀκραῖες συνθήκες καὶ αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ αὐταπόδεικτα καὶ ἡ ἱστορία μας.

Γιὰ παράδειγμα, ἡ Ῥωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ἡ λεγομένη Βυζαντινὴ, εἶναι ἡ μοναδικὴ αὐτοκρατορία

στὴν παγκόσμια ἱστορία ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ 1100 χρόνια. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὀραματιζόταν τὴν ἀπελευθέρωση ὄχι μόνον τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ καὶ τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ τῆς Ῥωμανίας ἀκόμη, δηλαδή σχεδὸν ὅλων τῶν Βαλκανίων. Τί ἦταν, ἄραγε, αὐτὸ ποὺ κράτησε ἀμείωτη γιὰ 400 χρόνια - καὶ στὴ Μακεδονία μας γιὰ 500 χρόνια - τὴν ἐλπίδα τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ μᾶς κάνει νὰ αἰσθανόμαστε σὰν νὰ μὴν πέρασε μία ἡμέρα, σὰν νὰ ἦταν χθὲς ἡ ἡμέρα τῆς πτώσης τῆς Κωνσταντινούπολης;

Τί ἦταν, ἄραγε, αὐτὸ ποὺ ἔκανε τὸν ἑλληνισμό νὰ ἀντέξει στὴν περίοδο τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου κάτω ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὲς κατοχές, τὴ γερμανικὴ, ἀλλὰ καὶ τὶς δύο χειρότερες, τὴν ἰταλικὴ καὶ τὴν βουλγαρικὴ

Καὶ λέω «χειρότερες», διότι αὐτὲς ἐπέβαλαν νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ τὴ γλῶσσα τῶν κατακτητῶν μέσα σὲ ἑλληνικὲς δημόσιες ὑπηρεσίες· στὰ Ἐπτάνησα τὰ ἰταλικά, καὶ στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία τὰ βουλγαρικά.

Τί ἦταν αὐτό, ἄραγε, ποὺ κράτησε γιὰ ἄλλή μιὰ φορὰ τὸν ἑλληνισμό; Ἡ Πόλη μπορεῖ νὰ ἔπese, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τοῦ Ῥωμοῦ ἀκόμα ἐπιβιώνει καὶ ὑπάρχει. Αὐτὸ τὸ χαρακτηρίζω, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ὁ χαρακτηρισμὸς, «λογισμικὸ Ῥωμὸς»· εἶναι ἕνα ἐνεργοποιημένο λογισμικὸ τὸ ὁποῖο ἔχει αὐτορύθμιση μὲ τὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς μας· λογισμικὸ ποὺ προσανατολίζει καὶ χαράζει πορεία ἀκόμα καὶ σὲ δύσκολες ἕως καὶ ἀκραῖες συνθήκες περιβάλλοντος· λογισμικὸ ποὺ λειτουργεῖ μόνον μὲ τὴν καρδιά καὶ τὴ συνείδηση τοῦ Ῥωμοῦ, δηλαδή μόνον ἐὰν ἐγὼ ὡς Ῥωμὸς πιστεύω στὸν Ἀληθινὸ Θεό.

Πεῖτε μου, σὰς παρακαλῶ, τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κρατᾷ σήμερα τοὺς κρυφοχριστιανούς μέσα στὴ Μικρὰ Ἀσία; Νωρίτερα, μίλησα γιὰ 500 χρόνια ἐπιβίωσης, καὶ αὐτὸ λέμε καὶ - πράγματι εἶναι - θαυμαστό. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἱστορία τῆς ἐπιβίωσης τῆς Ῥωμηοσύνης δὲν τελείωσε. Συνεχίζει κάτω ἀπὸ ἀκραῖες συνθήκες κατοχῆς καὶ ἐπιβίωσης κρυφῶν χριστιανῶν. Γράφεται ἀκόμα ἡ ἱστορία τῆς Ῥωμηοσύνης μέσα στὶς ἐσχάτιες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὄχι μόνο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μέσα ἐκεῖ ποὺ μᾶς περιμένουν μὲ τὴ λαμπάδα τῆς ἐλευθερίας ἀναμμένη. Διατηροῦν ἀκόμα ἀδούλωτο τὸ ἐλεύθερο φρόνημα τῆς Ῥωμηοσύνης, ὅπως τὸ ἐξέφρασε καὶ ὁ τελευταῖος αὐτοκράτοράς μας, ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος. Πῶς ἄραγε διατηροῦν τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ συντηρεῖ ἀμείωτο τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιβίωσης;

Εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη μας. Εἶναι ἡ Ἀλήθεια, εἶναι τὸ Φῶς. Ὁ Ῥωμὸς ποτὲ δὲν σταμάτησε νὰ ἀσκεῖται καὶ νὰ βιώνει τὴν Ἀλήθεια, νὰ ἔχει τὴ θεωρία καὶ τὴν πράξη. Φέρει μέσα του τὸ «Λογισμικὸ τῆς Ῥωμηοσύνης» καὶ αὐτὸ τὸ λογισμικὸ λειτουργεῖ

γειώς ἐξῆς: ὅποιος πραγματεύεται τὴν Ἀλήθεια, ὅποιος βιώνει τὴν Ἀλήθεια, ὅποιος εἶναι ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ γιὰ τὴν Ἀλήθεια, σημαίνει ὅτι συνομιλεῖ μὲ τὸν Ἀληθινὸ Θεὸ ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς, χρώματος καὶ γλώσσας. Αὐτὸς εἶναι ὁ αὐθεντικὸς χριστιανὸς, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ Ῥωμῆος. Ὅτι καὶ νὰ ἀντιμετωπίζει, βγαίνει πάντα νικητὴς μὲ τὸ φῶς ποὺ ἔχει μέσα στὴν καρδιά του, μὲ τὴν Ἀληθινὴ Πίστη. Μετατρέπει τὸ δύσκολο σὲ ἀπλό, τὸ ἀδιέξοδο σὲ προσανατολισμὸ καὶ τὸν θάνατο σὲ ἀνάσταση.

Τούτη τὴν ὥρα δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ὑποκλιθῶ στὴν ἱστορία καὶ εἰδικὰ στοὺς χριστιανούς ἐκείνους ποὺ μέχρι σήμερα κρατᾶνε ψηλὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη μας καὶ τὴ Ῥωμηοσύνη μας, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν σημερινῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδας. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὅλους ἐμᾶς ποὺ βρισκόμαστε ἐδῶ, στὴν ἡσυχία καὶ στὸν πολιτισμὸ μας, τὸν ὁποῖο μᾶς ἔχει ἀντιπροσφέρει ἀπλόχερα ἡ δύση μὲ τὴν φθορὰ τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, μᾶς κρατᾶνε ψηλὰ στοὺς ὠμους τοὺς καὶ τοὺς εὐχαριστοῦμε.

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ τὸ ῥωμαϊκὸ φρόνημα ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζεται στὴν ἐποχὴ μας. Ἐφέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, γεγονὸς τὸ ὁποῖο, ἀναμφισβήτητα, ἔχει πληγώσει ἐσωτερικὰ τὴ Ῥωμηοσύνη. Σὲ μία ἐποχὴ σὰν αὐτὴ τοῦ 1924, δύο χρόνια ἀμέσως μετὰ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ, ἦρθε νὰ πληγώσει τὸ ῥωμαϊκὸ φρόνημα μία ἀλλαγὴ, ἡ ὁποία σκοπὸ εἶχε, ὅπως εἰπώθηκε, τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν μὲ τὴ δύση. Αὐτὴ ἡ ἡμερολογιακὴ ἀλλαγὴ μετὰ ἀπὸ μία τόσο τραγικὴ ἐθνικὴ ταπείνωση φάνηκε ὅτι ἦταν ἡ προσδοκώμενη εὐκαιρία γιὰ κάποια ἐξωτερικὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν σκοπὸ νὰ ὑλοποιήσουν σχέδια διχασμοῦ καὶ περισσότερης ταπείνωσης τοῦ ῥωμαϊκοῦ φρονήματος. Τελικὰ, οἱ πρωτεργάτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μίλησαν γιὰ πρόοδο, τὴν πρόοδο τῆς ἐνότητος ἀνατολῆς καὶ δύσης, τὴν ὁποῖα μέχρι καὶ σήμερα, ὅσο καὶ νὰ ὑπογράφονται συμφωνίες, δὲν κατάφεραν, διότι δὲν μπορεῖ ὁ Ῥωμῆος νὰ συμπορευθεῖ μὲ τὸν Λατῖνο πνευματικά, δὲν μπορεῖ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ ταυτιστεῖ μὲ τοὺς Λατίνους τῆς δύσης. Αὐτὸ δὲν μπόρεσε νὰ ἐπιτευχθεῖ μὲ τοὺς Λατίνους οὔτε ὅταν ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα μὲ τὴ λεγομένη Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Σήμερα, ἀπὸ πρακτικῆς πλευρᾶς εἶναι φύσει ἀδύνατον, εἰδικὰ στὴν ἐποχὴ μας, διότι τὸ χάσμα ἔχει μεγαλώσει ἀκόμα περισσότερο καὶ οἱ διαφορὲς πλέον εἶναι δακρυτὲς καὶ ἀποτελοῦν ἐμπόδιο βασικῆς ἐπικοινωνίας. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ φέρει τὴν ἔνωση μετὰ ἀνατολῆς καὶ δύσης εἶναι εἴτε νὰ μετανοήσουν οἱ Λατῖνοι εἴτε ἐμεῖς νὰ ἀλλάξουμε ἐσωτερικὰ καὶ νὰ πιστεύουμε σὲ ἕναν Χριστὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει.

Αὕτῃ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου μὲ τίς πολλὰς ὑποσχέσεις, τελικὰ, ἔφερε τὴ Ῥωμηοσύνη ἀντιμέ-

τωπὴ μὲ ἕναν ἡμερολογιακὸ διχασμὸ, ὁ ὁποῖος περισσότερο διχάζει, παρὰ ἐνώνει, περισσότερο ἀποπροσανατολίζει καὶ προσθέτει προβλήματα, παρὰ θεραπεύει. Τὰ ἐπιχειρήματα «εἴμαστε τὸ ἴδιο», «εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί» καὶ «τὸ νέο ἡμερολόγιο εἶναι μία διόρθωση τοῦ παλαιοῦ» εἶναι λογικὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα πείθουν μὲν προσωρινά, φέρουν ὅμως ἕνα διπλὸ ἀντιφατικὸ μήνυμα.

Τὸ πρῶτο μήνυμα εἶναι τὸ λογικόν, διατυπώνεται μία πληροφορία καὶ πείθει μὲ ἐπιχειρήματα τὸν ἀπλό χριστιανόν, δηλαδὴ τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι θέμα ἐπιστημονικὸ καὶ ὄχι θεολογικόν. Τὸ δεύτερο μήνυμα εἶναι ἡ ἐνότητα, ἡ ὁποία ὅμως προσβάλλεται, διότι εἰσάγεται ἕνα δεύτερο ἑορτολόγιο, τὸ ἑορτολόγιο τοῦ νέου ἡμερολογίου¹. Ἡ ἀντίφαση εἶναι τὰ δύο μηνύματα μὲ διαφορετικὴ κατεύθυνση. Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ μήνυμα καὶ γίνεται εὐκόλα ἀποδεκτὸ στὸν κοινὸ νοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐνότητα προσβάλλεται καὶ ἡ εἰσαγωγὴ δύο διαφορετικῶν ἑορτολογίων, νέου καὶ παλαιοῦ, τουλάχιστον ἀποπροσανατολίζει. Δημιουργεῖ πρακτικὰ προβλήματα, παράγει ἀντιθέσεις, ἐνεργοποιεῖ ἀντιστάσεις σὲ βαθμὸ ποὺ δικαιολογεῖ τὴ σημερινὴ εἰκόνα τῆς διαφορᾶς νέου καὶ παλαιοῦ.

Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν ὑπῆρχε ἕνα ἡμερολόγιο καὶ ἕνα ἑορτολόγιο, δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα². Τὸ πρόβλημα προέκυψε ἐπειδὴ τὸ μήνυμα τῆς ἀλλαγῆς ἦταν ἀντιφατικόν. Ἡ σύγχρονη συστημικὴ ἐπιστήμη ἐξηγεῖ: ὅταν τὸ μήνυμα εἶναι ἀντιφατικόν σημαίνει δύο διαφορετικὰ μηνύματα σὲ διαφορετικὴ κατεύθυνση. Αὐτὸ ἀπὸ μόνον τοῦ παράγει πρόβλημα. Ὁ ἄνθρωπος συγχύζεται διότι θέλει ἐνότητα καὶ ἀπλότητα. Τὸ μήνυμα ἐπειδὴ εἶναι ἀντιφατικόν ἀπὸ μόνον τοῦ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ πρόβλημα στὴν ὁποιαδήποτε ἀνθρώπινη λειτουργία. Μὲ ἄλλα λόγια, ἐὰν θὰ θέλαμε νὰ τὸ μεταφέρουμε σὲ ἰατρικοὺς ὁρους, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐνὸς δευτέρου ἑορτολογίου προκάλεσε ψυχοσωματικὸ νόσημα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὸ ψυχοσωματικὸ νόσημα³ πονάει σὲ ἕνα σημεῖο τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ δυσφορία εἶναι τέτοια, ποὺ προκαλεῖ πόνο καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δηλαδή, λειτουργεῖ ὅπως ἡ Σκλήρυνση κατὰ Πλάκας, ἡ ὁποία μειώνει τὴ λειτουργία τῆς βιάδσης ἢ τῆς ὄρασης καὶ ἡ βλάβη ἐστιάζεται σὲ ἕνα σημεῖο τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ βλάβη αὐτὴ ἀρκεῖ γιὰ νὰ ὑποφέρει ὅλο τὸ ὑπόλοιπο σῶμα.

Ἐὰν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ 1924 εἶχε σαφὲς μήνυμα, τότε θὰ μίλαγε γιὰ ἕνα ἡμερολόγιο συνδεδεμένο μὲ ἕνα κοινὸ ἑορτολόγιο καὶ αὐτὸ θὰ ἐνίσχυε τὴν ἐνότητα. Δυστυχῶς, δὲν ἔγινε κάτι τέτοιο. Αὐτὸ ποὺ προτάθηκε ἐξ ἀρχῆς⁴ τὴν ἐποχὴ τῆς μεταρρύθμισης τοῦ 1924 ἦταν νὰ ἀλλάξει τὸ ἡμερολόγιο καὶ νὰ παραμείνει τὸ ἑορτολόγιο στὰ πρότυπα τῆς ἀλλαγῆς, ὅπως ἔγινε στὴ Ῥωσία καὶ

στη συντριπτική πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πού σήμερα ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο συνδεδεμένο μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο. Δηλαδή, γνωρίζουν⁵ οἱ χριστιανοὶ πού ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο σὲ ἄλλα ὀρθόδοξα κράτη ὅτι τὰ Χριστούγεννα εἶναι στὶς 7 Ἰανουαρίου καὶ ὄχι στὶς 25 Δεκεμβρίου. Γνωρίζουν ὅτι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἶναι στὶς 14 Ἰανουαρίου καὶ ὄχι τὴν 1η Ἰανουαρίου. Δηλαδή, ἄλλαξαν τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο, ἀλλὰ παρέμεινε τὸ ἴδιο ἑορτολόγιο.

Ἀντίθετα, στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου δημιουργήθηκαν δύο ἑορτολόγια⁶. Γιὰ παράδειγμα, στὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀκολουθεῖται τὸ ἑορτολόγιο σύμφωνα μὲ τὸ πολιτικὸ ἡμερολόγιο καί, ταυτόχρονα, παρέμεινε καὶ τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο, τὸ ὁποῖο ἀκολουθοῦν σήμερα τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὀρθόδοξα κράτη καθὼς καὶ οἱ παλαίσημερολογῖτες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος. Ἐὰν παρέμενε ὁ ἀρχικὸς σχεδιασμὸς καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ στὰ περισσότερα ὀρθόδοξα κράτη, σήμερα δὲν θὰ μιλάγαμε γιὰ νέο καὶ παλαιὸ ἢ γιὰ νεοημερολογῖτες καὶ παλαίσημερολογῖτες. Δὲν θὰ σκεφτόμασταν ὅτι ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας εἶναι μειοψηφία σὲ παγκόσμια νούμερα, ἐπεὶδὴ ἀκολουθεῖ τὸ νέο ἑορτολόγιο.

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου εἶναι κατανοητὴ καὶ σύμφωνη ἀπὸ ὅλους μας⁷. Ἡ εἰσαγωγὴ, ὅμως, ἑνὸς δευτέρου ἑορτολογίου εἶναι τὸ πρόβλημα καὶ ἐπιμένω ὅτι εἶναι πολὺ σοβαρὸ τὸ θέμα, διότι ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ εἶναι ἀντιφατικὴ καὶ ἐπηρεάζει τὴν Ἑλλάδα καὶ κοινωνικά, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἐπίπεδα ἐπικοινωνίας, πράγμα τὸ ὁποῖο ἀπὸ μόνο του σὰν θέμα θὰ χρειαζόταν εἰδικὴ διάλεξη γιὰ νὰ ἀναλυθεῖ διεξοδικά, δὲν εἶναι ὅμως τῆς παρούσης. Ἡ Ἐκκλησία ἐνώνει, ἡ Ἐκκλησία προσανατολίζει καί, ἀκόμα καὶ μέσα στὴ σκλαβιά, ἡ Ἐκκλησία διαμόρφωσε καὶ καθόρισε τὴν ἱστορία μας ὡς ἔθνους. Αὐτὸ εἶναι αὐταπόδεικτο καὶ αὐτὸ ὅλοι τὸ πιστεύουμε. Ἡ ἀλλαγὴ θὰ μπορούσε πράγματι νὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ 1924 χωρὶς πρόβλημα, ἐὰν ἀπὸ κοινοῦ ὅλα τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀποφάσιζαν νὰ ἑορτάζουν σὲ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο⁸ μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔγινε. Στὴν ἐγκύκλιο τοῦ 1920 τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως διατυπώθηκε ἡ ἀνάγκη⁹ τοῦ κοινοῦ συνεορτασμοῦ μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων. Αὐτὸ σήμανε αὐτομάτως διαφωνίες, ἀντιπαραθέσεις καὶ ἡ Ῥωμηοσύνη καὶ πάλι δοκιμάστηκε. Σήμερα, ὅμως, δὲν ὁμιλεῖ κανένας γιὰ τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ εἶχε σκοπὸ τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ μὲ τοὺς Λατίνους, ἀλλὰ τονίζεται ἡ ἀστρονομικὴ διαφορὰ τῶν 13 ἡμερῶν. Τονίζεται τὸ ἐπίπεδο τοῦ χρόνου καὶ ὄχι τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐνότητας.

Τίποτα δὲν θυμίζει τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Μεγάλου Κωνσταντίνου πού ἔνωσε ὅλους τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ κοινὸ Πασχά-

λιο σὲ ἓνα ἡμερολόγιο καὶ σὲ ἓνα ἑορτολόγιο. Ἡ ἐνότητα εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ πού θὰ πρέπει νὰ εἶναι σὲ προτεραιότητα, παρὰ ὁ χρόνος. Τελικά, προτιμήθηκε τὸ ἀντίθετο, δηλαδή, θυσιάστηκε ἡ ἐνότητα μπροστὰ στὴν ἡμερολογιακὴ διαφορὰ μὲ τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας.

Σήμερα διαπιστώνουμε ὅτι γίνεται λόγος γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους. Προτείνεται μὲ τέτοιο τρόπο, ἔτσι ὥστε οἱ Λατῖνοι νὰ ἀλλάξουν τὸ Πασχάλιό τους. Ἄν υποθέσουμε ὅτι ὅλοι οἱ Λατῖνοι ἑορτάζουν σύμφωνα μὲ τὸ Ὁρθόδοξο Πάσχα, ἀραγε θὰ ἀλλάξει κάτι ἀπὸ τίς αἰρέσεις τίς ὁποῖες ἐκφράζουν, ἢ μήπως τελικὰ γιὰ νὰ δείξουμε πόση ἀγάπη ἔχουμε, γυρίσουμε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι μὲ τὸ Πάσχα τῶν Λατίνων; Αὐτὸ πού μένει εἶναι νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξει αὐτὴ ἡ συζήτηση. Εὐχομαι νὰ μὴν πληγωθεῖ καὶ πάλι ἡ Ῥωμηοσύνη καὶ ὑπάρξει διχασμὸς σὲ παλαιοπασχάλιτες καὶ νεοπασχάλιτες.

Ἐντύπωση προκαλεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι συζητεῖται τὸ νὰ ὑπάρχει κοινὸς χρονικὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους, ἀλλὰ δὲν γίνεται λόγος γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τῶν Χριστουγέννων μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων. Ἐνῷ ὑπάρχει εὐαισθησία χρονικῆς ταύτισης τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Λατίνους, δίδεται προτεραιότητα μόνον ἐκεῖ καὶ δὲν λαμβάνεται μέριμνα γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ὥστε ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τῶν Χριστουγέννων νὰ πραγματοποιεῖται χωρὶς χρονολογικὴ διάσπαση νέου καὶ παλαιοῦ ἑορτολογίου. Ἀραγε εἶναι πιὸ εὐκολὴ ἢ χρονικὴ ἑορτολογικὴ ἐνότητα μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Λατίνων παρὰ τῶν Ὁρθοδόξων μεταξὺ τους; Τὸ πνεῦμα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦταν ἡ ἐνότητα μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων, κάτι στὸ ὁποῖο σήμερα δὲν δίδεται προτεραιότητα. Ἐπιδιώκεται ἐνότητα, ἢ κάτι ἄλλο μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἐνότητας;

Αὐτὸ ἴσως, τελικά, εἶναι συνέχεια μίας στρατηγικῆς, αὐτῆς τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ λογικὴ τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὅτι ὅλα τὰ θρησκευτάματα ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας ἢ ὅτι πιστεύουν ὅλοι στὸν ἴδιο Θεὸ ἀλλὰ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῆς Ῥωμηοσύνης. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, τελικά, πρόσθεσε καὶ νέο πρόβλημα, τὸν οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος σήμερα κατανοεῖ τὴν ἐνότητα περισσότερο μὲ τὴ δύση παρὰ μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων. Σήμερα, ὁ οἰκουμενισμὸς προβάλλεται ὡς εὐφυῆς λύση, ὡς ἐνότητα πάντων τῶν θρησκευμάτων, ἀλλὰ ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη δικαιώνεται ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τῶν ὀλιγοστών καὶ τῶν ἐλαχίστων πού φέρουν τὸ γενναῖο φρόνημα τῆς Ῥωμηοσύνης καὶ πού τὸ θαῦμα τῆς ἐπιβίωσης λειτουργεῖ ἀκόμα στὶς συνειδήσεις τους, καθὼς ἀντιστάθηκαν ἀπὸ τὸ 1924 ἕως σήμερα.

Ἐδῶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπισημάνω ὅτι πιὸ εὐκολὰ γίνεται μία συζήτηση, ἓνα διάλογος μὲ

τούς Λατίνους και με κάθε λογής έτεροδόξους, παρὰ μεταξύ μας, δηλαδή ανάμεσα σὲ εκπροσώπους τοῦ νέου καὶ τοῦ παλαιοῦ έορτολογίου. Ἐδῶ πράγματι κάτι δὲν κάνουμε καλὰ ὅλοι μας καὶ ἐδῶ ἔχουμε καὶ προσωπικὴ εὐθύνη ὅλοι μας, ὄχι γιὰ τὰ 100 χρόνια ποὺ πέρασαν, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἐπόμενα ποὺ θὰ ἔρθουν. Ἡ προσωπικὴ μου σκέψη εἶναι ὅτι ἡ Ῥωμηοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν ἐν Χριστῷ ἐπικοινωνία¹⁰ μεταξύ νέου καὶ παλαιοῦ σὲ πλαίσιο ποὺ νὰ θεραπεύει καὶ νὰ μὴν πληγώνει, νὰ προσανατολίζει καὶ νὰ μὴν μπερδεύει, νὰ ἐπαναφέρει τὴν τάξη ἐκεῖ ὅπου λειτουργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ὄχι τὸ ἀνθρώπινο θέλημα σὲ ἓνα κοινὸ έορτολόγιο, ὅπως ὀρίζει καὶ ἡ Παράδοσή μας, τὸ παλαιό, τὸ ὁποῖο σήμερα ἀκολουθεῖ ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἡ δικὴ μας ὑπαρξη ὡς Ἐκκλησία τοῦ παλαιοῦ έορτολογίου στὴν Ἑλλάδα σὲ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ τοῦ έορτολογίου καὶ σὲ αὐτὴν τὴν ἱστορία τῶν 100 χρόνων ἔχει σημασία ὁμολογιακὴ. Θὰ ἐπαναλάβω τὰ λόγια τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου καὶ τὴν ὁμόφωνη στάση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, λέγοντας τὰ ἑξῆς: ὑπάρχουμε ἵνα μαρτυρήσουμε τὴν Ἀλήθεια καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὑποκαταστήσουμε τὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ἡ Αποστολικὴ μας Διαδοχὴ ἀποτελεῖ σημαία αὐταπόδεικτης Παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴν πορεία τῶν 100 χρόνων. Δὲν χρειάζεται νὰ κάνω μνεῖα περὶ τῆς Αποστολικῆς Διαδοχῆς μας, διότι θὰ κουράσω, ἀλλὰ μπορεῖ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀναγνώστης νὰ ἐρευνήσῃ τὸ θέμα ἐδῶ, σὲ ἓνα πολυσέλιδο βιβλίο, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ τὸ βρεῖ κάποιος δωρεὰν στὸν ιστότοπο τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα βιβλία τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρκετὰ διαφωτιστικά.

Δὲν θέλουμε νὰ εἴμαστε καὶ δὲν εἴμαστε ἀντιγραφὴ ἢ ἀνταγωνιστὲς μετὰ τὴν Κρατοῦσα Ἐκκλησία. Ἐχουμε ἀναρτήσῃ τὴ σημαία τῆς ἀλήθειας μετὰ σκοπὸ νὰ δείξουμε τὸν προσανατολισμὸ καὶ τὴ σταυροαναστάσιμη πορεία τῆς Ῥωμηοσύνης ὡς ἓναν νοητὸ ὁδοδείκτη. Αὐτὸ ἐκφράζουμε καὶ προβάλλουμε καὶ τίποτα παραπάνω καί, ταυτόχρονα, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκουμε τίτλους καὶ θέσεις¹¹. Ἡ πρόσφατὴ ἱστορία μας τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν Παρουσία τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν διωγμῶν, ἡ πολιτεία μετὰ τὴν ἀστυνομία καὶ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μετὰ τὶς ἀποφάσεις τῆς ἐδίωξαν, φυλάκισαν τοὺς παλααιομερολογίτες, ὁ Θεὸς ὁμως φανερώθηκε καὶ παρηγόρησε. Τὸ 1925 στὸν Ὑμηττὸ τῆς Ἀττικῆς τὸ θαῦμα τῆς φανερώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στὸν οὐρανὸ στοὺς τότε διωκμένους χριστιανούς ἦταν παρηγορία καὶ δύναμη. Τὰ ἱερὰ λείψανα τῶν συγχρόνων Ἀγίων μας, τὰ ὁποῖα εὐωδιάζουν καὶ θαυματουργοῦν, ἀποτελοῦν σημεῖο Θεοῦ, νοητὴ πυξίδα, βάσεις καὶ θεμέλια γιὰ τὸ λειτουργικὸ παρόν. Ὁ διωγμὸς τοῦ 1950, 1952 ἕως

καὶ 1954 σφράγισε καὶ κατέσχεσε ναοὺς παλααιομερολογιτῶν, μὰ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἡ σθεναρὴ ἀντίσταση κλήρου καὶ λαοῦ δημιούργησε στὴν Ἑλλάδα τεράστιο ἀριθμὸ ιδιόκτητων ναῶν καὶ μοναστηριῶν, μερικὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελοῦν κόσμημα καὶ σημεία ἀναφορᾶς γιὰ τὴν τοπικὴ κοινωνία.

Ὡστόσο, καὶ πάλι ἡ Ῥωμηοσύνη πληγώθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παρίσταναν τὸν Ῥωμῆ. Ὅπως ὁ Ἐφιάλτης ἀποδυνάμωσε τὴν ἄμυνα τῶν ἡρώων στὶς Θερμοπύλες, μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἀποδυναμώθηκε ἡ εἰκόνα τῶν παλααιομερολογιτῶν. Πρόδωσαν τὸν σκοπὸ τους, ἀμαύρωσαν τὴν εἰκόνα τους καὶ ὁ ἀγῶνας καὶ ἡ θυσία μετετράπησαν σὲ ἰδιωτέλεια καὶ καιροσκοπισμὸ. Αὐτὸ ὄχι τυχαῖα. Ἐπεισαν μετὰ τὸν θόρυβό τους, θόρυβο ποὺ ἦχε ὅσον τὸ ἄδειο βαρέλι. Προσωπικότητες ἀδύναμες, μικρότερες τῶν περιστάσεων, ἔχασαν τὸν δρόμο τους, μπερδεύτηκαν στὸ σκηνικὸ τοῦ Γολγοθᾶ καί, ἀντὶ νὰ σηκώσουν τὸν σταυρὸ τῆς θυσίας καὶ τῆς ὁμολογίας, σήκωσαν τὸν σταυρὸ τῆς ἀρνήσεως. Ἐξαπάτησαν τὸν ἑαυτὸ τους μετὰ τὸν σταυρὸ τῆς ἀρνήσεως καὶ μετὰ ἦταν πιὸ εὐκολο γιὰ αὐτοὺς νὰ ἐξαπατήσουν ἀπλοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἀκολουθήσαν.

Τελικά, ἔβαλαν τὴ μητέρα Ἐκκλησία σὲ περιπέτειες. Δίχασαν τὸν χώρο τοῦ παλαιοῦ, ὁμως ἡ Ῥωμηοσύνη ξέρει νὰ ἐπιβιώνει. Τὸ φῶς δὲν σκιάζεται, ἀλλὰ φαίνεται, ἀποκαλύπτεται καὶ οἱ πραγματικοὶ ἀγωνιστὲς ἀναδεικνύονται ἀπὸ τὸν Θεὸ. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία δὲν μᾶς ἔχει ἀνάγκη. Ἡ Ἐκκλησία θέλει ὑπηρετὲς Χριστοῦ, ὄχι σωτήρες μετὰ ἀκολουθοῦς χωρὶς ἐπίγνωση. Ἐμεῖς μετὰ τὴ συνείδηση τοῦ Ῥωμηοῦ ποὺ ὑπηρετεῖ τὴν ἀλήθεια ἔχουμε ἐλπίδες σωτηρίας. Ἀκουμπᾶμε τὸ πρόσωπό μας, τὴ ζωὴ μας ὁλόκληρη στὴν Ἀγκαλιὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὑπηρετοῦμε. Ζητᾶμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ Ἐκεῖνος ἂς ἀναδείξει τοὺς καλοὺς ἐργάτες, ἂς παρηγορήσει τοὺς ὀλιγοπίστους καὶ ἂς φωτίσει τοὺς ἀρνητὲς τῆς ἀληθείας. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ὑπαρξῆς μας, νὰ ὑπηρετοῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ συμπορευόμαστε σύμφωνα μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μετὰ ὅ,τι παραλείψεις καὶ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες ἔχουμε. Συνεχίζουμε μετὰ πόνο ψυχῆς καὶ λέμε «ὡς ἐδῶ»!

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»! Νὰ προσέξουμε καὶ νὰ σταματήσουμε ἔνεκα τοῦ ἡμερολογίου τὴν ἐσωτερικὴ μας διαμάχη. Πονάει ἡ Ῥωμηοσύνη καὶ ἀπαξιώνεται ὁ ρόλος τῆς ὅσο ἐπιμένουμε σὲ δύο διαφορετικὰ έορτολόγια, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν ἀπὸ τὴ μία ἀσάφεια καὶ διχασμὸ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ ἐτσιθελισμό καὶ ἀκρότητες¹². Προφανῶς, οἱ ἀνθρώπινες σκέψεις καὶ προτάσεις θὰ πέσουν στὸ κενό. Δὲν χρειάζονται καὶ δὲν βοηθοῦν οἱ ἀνθρώπινες σκέψεις. Ἐπίσης, ἂς μὴν περιμένουμε τὸν Θεὸ μετὰ τὴν ἔννοια τοῦ ἀπὸ μηχανῆς Θεοῦ. Ἐδῶ ἀπαιτεῖται ἡ Θεανθρώπινη παρουσία. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ προχωρήσει

μὲ προσανατολισμὸ πρὸς τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τότε μόνον ὁ Θεὸς θὰ μιλήσει μέσῳ τῶν Ἁγίων Του. Αὐτὸ εἶναι Θεανθρώπινη παρουσία.

Μὲ ἄλλα λόγια, χρειάζεται μετάνοια καὶ προσευχή. Ἀπὸ τὸ 1924 ὁ τρόπος ποὺ ἀντιμετωπίστηκε τὸ σοβαρὸ θέμα τῆς προσθήκης ἐνὸς δευτέρου ἑορτολογίου - ἢ, διαφορετικά, τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ δεύτερο ἑορτολόγιο - ἦταν τὸ νὰ περιγράφεται ἡ ἀλλαγὴ ὡς λύση, ἐνῶ, ἀντίθετα, ἡ μεταρρύθμιση γέννησε πρόβλημα. Αὐτό, μὲ τὴ σειρά του, πρόσθεσε καὶ ἄλλα ζητήματα, ὅπως ὁ οἰκουμενισμὸς, ποὺ ἐνισχύουν τὴν ἐξίσωση τοῦ προβλήματος, ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐνισχύεται περισσότερο ἡ ἀνάγκη γιὰ προσευχή καὶ μετάνοια καὶ ἡ ἀνάγκη Θεανθρώπινης πρωτοβουλίας. Νὰ προσευχηθοῦμε ὅλοι μας ἐν μετανοίᾳ, νὰ πλησιάσουμε τὸν συνάνθρωπό μας, νὰ μοιραστοῦμε τὶς κοινὲς ἀνησυχίες, καὶ νὰ παραδεχθοῦμε τὰ λάθη μας. Τὰ λάθη τῶν ἄλλων νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ θεραπεύσουμε. Μόνο Θεανθρώπινως θὰ ἀλλάξουμε, ἐπεὶδὴ ἡ μοίρα μας εἶναι νὰ εἴμαστε Ῥωμηοὶ καὶ οἱ Ῥωμηοὶ ἐπιβιώνουν καὶ ἀποκαλύπτονται ἐν Χριστῷ.

Ἐν κατακλείδι, ἡ Ῥωμηοσύνη δοκιμάζεται γιὰ ἄλλη μία φορὰ καὶ ἀπαιτεῖται ἄμεση ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν. Πρωτοβουλία σημαίνει, ἀρχικά, μετάνοια καὶ προσευχή. Ἐν συνεχείᾳ, νὰ δοῦμε πὼς μπορούμε νὰ μιλήσουμε θεραπευτικά, χωρὶς

νὰ θυσιάζεται ἡ ἐνότητα ἐνεκα τῶν ἡμερῶν καὶ τοῦ χρόνου, ὅπως ἔχει γίνεῖ ἕως τώρα. Νὰ προβληθεῖ ἡ Ἀλήθεια. Νὰ ἐστιάσουμε σὲ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο, ὅπως ἔχει κάνει μέχρι στιγμῆς ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων, στὸ ἑορτολόγιο τῶν Πατέρων μας, στὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο. Νὰ ἐστιάσουμε στὴν ἐνότητα καὶ ὄχι στὸν χρόνο. Νὰ ἐστιάσουμε στὸν λειτουργικὸ χρόνο τῆς ἐνότητας καὶ ὄχι στὸν ἐπιστημονικὸ χρόνο τῆς διάσπασης. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ζητήσει ἐὰν τηρήσαμε τὴν ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια, ἀλλὰ ἐὰν βιώσαμε τὴν ἐνότητα μέσα στὸν λειτουργικὸ χρόνο. Ἡ πρόοδος τῆς ἐπιστήμης δὲν ἦταν ποτὲ ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Γιατί, ἄραγε, νὰ ἐπιλέγουμε τὴ μειοψηφία τῆς ἐξυπνάδας καὶ δὲν ἐπιλέγουμε τὴν πλειοψηφία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐνότητας;

Αὐτὸ καλούμαστε ὅλοι ὡς Ῥωμηοὶ νὰ τὸ ἀπαντήσουμε καί, ἐὰν δὲν τὸ ἀπαντήσουμε, τότε αὐτὸ θὰ συναντήσει ἐμᾶς.

Γρηγορεῖτε! Πέρασαν 100 χρόνια. Πόσα θέλουμε ἀκόμα νὰ περάσουν, γιὰ νὰ βιώσουμε τὴν ἐν Χριστῷ ἐνότητα στὸν λειτουργικὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἔχει ἀπομείνει;

Χρόνια πολλά! Ὁ Ἅγιος Δημήτριος καὶ ἡ Παναγία νὰ σκεπάζει τὸν καθέναν μας, τὴν πόλη μας, τὴν Θεσσαλονίκη, τὸ ἔθνος μας καὶ ὅλους τοὺς ἀπανταχοῦ Ῥωμηούς.

Σημειώσεις:

1. Μὲ τὸν ὅρο δεῦτερο ἡμερολόγιο ἀναφέρομαι στὸ διορθωμένο, ὅπως τὸ λένε οἱ καινοτόμοι, νέο ἡμερολόγιο.
2. Ὅταν μεταφέρει ἓνα ἑορτολόγιο χρονικὰ 13 ἡμέρες μπροστὰ καὶ θέλει νὰ καταργήσει τὸ παλαιό, τὸ ὅποιο ὅμως δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ καταργήσει, διότι τὸ θέσπισαν οἱ Πατέρες καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἱερᾶς μας Παράδοσης, τότε καλύτερα θὰ μπορούσε νὰ πει κανεὶς ὅτι δημιουργεῖ ἓνα δεῦτερο ἑορτολόγιο, ἰδιαίτερα ὅταν ἐπεμβαίνει καὶ μὲ μετατροπές, ὅπως ἡ μεταφορὰ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐνίοτε καταργεῖ καὶ ὁλόκληρη περίοδο νηστειᾶς (π.χ. Ἁγίων Ἀποστόλων).
3. Χρησιμοποιῶ τὸν ὅρο ψυχασματικὸ νόσημα, διότι ὅπως ὅταν ἡ ψυχὴ πάσχει νοσεῖ καὶ τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ ποὺ πάσχει ἀπὸ τὴν καινοτομία νοσεῖ καὶ τὸ σῶμα της, δηλαδὴ τὸ ποίμνιο, ποὺ ἀντιμετωπίζει ποικίλα κοινωνικὰ προβλήματα ἐξ αἰτίας τῆς ἀλλαγῆς, χωρὶς νὰ παραπέμπω στὴ θεολογικὴ προσέγγιση-ἐρμηνεία περὶ τῶν «νοσούντων μελῶν τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας».
4. Ἐξ ἀρχῆς αὐτὸ ποὺ προτάθηκε καὶ ἐφαρμόστηκε ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ πολιτεία μὲ τὸ νομοθετικὸ διάταγμα τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1923, ποὺ δημοσιεύθηκε στίς 23 Ἰανουαρίου, ἦταν ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μὲ τὸ Γρηγοριανὸ καὶ ὁρίσθηκε ἡ ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ν.δ. τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1923 ποὺ ὀνομάστηκε 1η Μαρτίου, ἐνῶ ἡ ἐκκλησία θὰ συνέχιζε νὰ ἀκολουθεῖ γιὰ τίς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς ἐορτὰς τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο.
5. Οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἀκολουθοῦν σήμερα τὸ παλαιὸ ἑορτολόγιο σὲ ἄλλα ὀρθόδοξα κράτη γνωρίζουν τίς «νέες» ἡμερομηνίες ὄχι γιατί ἔχουν ἀλλάξει τίς γιορτές, ἀλλὰ γιατί ἔτσι ἔχουν περάσει στὴ συνείδησή τους γιὰ προσωπικὴ τους διεκδίκηση.
6. Βλ. ὑποσημείωση Νο 2.
7. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ΠΟΛΙΤΙΚΟῦ ἡμερολογίου εἶναι κατανοητὴ καὶ σύμφωνη ἀπὸ ὅλους. Ἡ πολιτεία ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιλέξει ὁποῖο ἡμερολόγιο θέλει, ἡ Ἐκκλησία ὅμως δεσμεύεται ἀπὸ τὴν ἱερὰ Παράδοση καὶ δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ δυνατότητα, νὰ ἐπιλέξει δηλαδὴ ποῖο ἑορτολόγιο θὰ ἀκολουθεῖ.
8. Μὲ τὸν ὅρο ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο δὲν ἐννοεῖται ὅτι ἀκόμα κι ἂν συμφωνοῦσαν ὅλοι αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ Γρηγοριανὸ θὰ ἴσχυε ἡ πρόταση, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἓνα κοινὸ ἑορτολόγιο στὸ ὁποῖο θὰ συμφωνοῦσαν ὅλοι ἀπὸ κοινὸ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ παρέδωκαν οἱ πατέρες μας καὶ θέσπισε ἡ Ἀ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τὸ Ἰουλιανόν.
9. Ἡ ἀνάγκη αὕτη ἦταν τεχνικὴ καὶ κακόβουλη. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου ἦταν νὰ ἐορτάζοντο οἱ ὀρθόδοξοι τὰ Χριστούγεννα καὶ τίς ὑπόλοιπες ἐορτὰς ταυτόχρονα μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσης, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἔχουμε κοινὴ πίστι καὶ νὰ ὑποκρύπτεται τὸ χάσμα ἀπὸ τίς κακοδοξίες τους.
10. Ἐπικοινωνία ἐν Χριστῷ, σὲ ἀνθρώπινο ἐπίπεδο καὶ ὄχι ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία.
11. Δὲν ἠγηθήκαμε τοῦ Πατρίου ἀπὸ φιλοδοξία, γιὰ νὰ λάβουμε τοὺς ἀρχιερατικούς θρόνους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετήσουμε τὴν ὀρθοδοξία καὶ τὴν ἱερὰ Παράδοση ποὺ οἱ καινοτόμοι θέλησαν νὰ πολεμήσουν.
12. Ἐμεῖς κρατοῦμε τὴν ἱερὰ Παράδοση. Ἐμεῖς μείναμε σὲ ὅ,τι παραλάβαμε. Ὅσο ὅμως οἱ καινοτόμοι ἐπιδέχονται στὸ «δεῦτερο ἑορτολόγιο», ἀπὸ τὴ μία δημιουργοῦν ἀσάφεια καὶ διχασμὸ ἕως καὶ αἵρεση, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μὲ τίς διώξεις καὶ τίς ὑπονομιώσεις τοὺς ὀδήγησαν τοὺς καλῶς παραμένοντας στὰ Πάτρια σὲ ἐτισθελισμοὺς καὶ ἀκρότητες.

1924-2024 Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις καὶ Οἰκουμενισμὸς

1^{ον}. Εἶναι γνωστὸν καὶ ἔχουν γραφῇ πολλὰ, ἔγκυρα καὶ ἀναμφισβήτητα περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐντεῦθεν τοῦ 1920 ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἀντιμετωπίζει κυρίως Ζήτημα Ἡμερολογίου, ἀλλὰ κυρίως Ζήτημα Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ ἄρρηκτος σχέσις Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως εἶναι τεκμηριωμένη ἀπολύτως, ἐξ ἐπόψεως ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς.

Τὸ ἔτος 1924 ἀποτελεῖ ὁρόσημον στὴν ἱστορικὴ ἔκφρασι –πρῶτη βαθμίδα καὶ ἐξέλιξι τῶν σκοπῶν τῆς ξένης πρὸς τὴν Πατερικὴ Παράδοσι Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὑπὸ τὴν

μορφὴν τοῦ Διαχριστιανικοῦ καὶ περαιτέρω Διαθρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ.

Υπενθυμίζεται, ὅτι τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως εἶχε προηγηθῇ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς καὶ τὸ λεγόμενον Πανορθόδοξο Συνέδριο τῆς Κωνσταντινουπόλεως - 1923, ἀμφοτέρω μὴ ἐκκλησιο-πατερικῆς προοπτικῆς.

Οἱ τόσο ἐπίσημες αὐτὲς δραστηριότητες, οἱ ὁποῖες ἀπέβλεπαν ἐκπεφρασμένα στὴν προώθησι μιᾶς ἀρχικῶς Διαχριστιανικῆς Ὁμοσπονδίας, εἶχαν ὡς θεμέλια τρεῖς ἀντορθόδοξες

καὶ ἀντι-εκκλησιαστικὲς θεωρίες, τὶς ἐξῆς: α. τὴν λεγόμενη Βαπτισματικὴ Θεολογία, β. τὸν Δογματικὸ Συγκρητισμὸ καὶ γ. τὴν Ἐγκοσμιοκρατικὴ Προοπτικὴ.

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱστορικο-θεολογικοῦ πλαισίου ἐφαρμόσθηκε τὸ 1924 ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις καὶ εἶναι πλέον καιρὸς, μετὰ ἀπὸ ἑκατὸ ἔτη, νὰ συνειδητοποιηθῇ βαθεῖα, ὅτι ἀπορριπτομένου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς ἐκκλησιολογικῆς ἐκτροπῆς, συναπορρίπτεται ἡ Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, ἡ ὁποία εἶναι συμφυῆς καὶ ὁμόρριζος μὲ τὸν Οἰκουμενισμό: τὰ δύο αὐτὰ ζητήματα –Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Μεταρρύθμισις Ἡμερολογίου– δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαχωρισθοῦν.

2^{ον}. Ἡ αἰτιώδης ὁμως συνάφεια Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ Ἡμερολογιακῆς Μεταρρύθμισεως δὲν ἐπιτρέπει νὰ λησμονῆται καὶ ἡ προηγουμένη, ἀλλὰ καὶ μακραίων, αἰτιώδης σχέσις Παπικοῦ Προσηλυτισμοῦ καὶ Γρηγοριανῆς Μεταρρύθμισεως, ἐντεῦθεν τοῦ ΙϚ' αἰ. (1582 ἐ.).

Μετὰ τὴν πολλαπλὴ καταδίκη τῆς παπικῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (1583, 1587, 1593), τὰ κύματα τῆς συγχύσεως ἀπὸ τὸ «Παγκόσμιον Σκάνδαλον» τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ἔπαυσαν νὰ πλήττουν τὴν Θείαν Ὀλκάδα τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ μέσου τῆς ἐπιτεταμένης παπικῆς προπαγάνδας στὴν Ἀνατολή.

Ὁ Καθηγητὴς Ι. Σοκολώφ, τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Πετροπόλεως, ἔγραφε τὸ 1910:

«Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι ἐπανειλημμένως συνίστων τοῖς ὀρθοδόξοις τὴν ἀποφυγὴν καὶ τοῦ νέου τούτου ὅπλου τῆς λατινικῆς προπαγάνδας, ὡς Κύριλλος ὁ Δούκαρης, Παρθένιος ὁ Α', Παῖσιος ὁ Β', Κύριλλος ὁ Ε', Γρηγόριος ὁ Σ', καὶ Ἀνθίμος ὁ Σ'. Ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν Πατριάρχαι τὴν αὐτὴν ἐπεδείξαντο ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ μέριμναν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐν Παλαιστίνῃ καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἐν Κύπρῳ ἔτι ἐξεδόθησαν πρὸς τε τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν πατριαρχικαὶ καὶ ποιμαντορικαὶ Ἐγκύκλιοι, ἐν αἷς ἐτονίζετο ἡ χροιά καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἡμερολογιακῆς ταύτης μεταρρύθμισεως καὶ συνεδέετο αὕτη πρὸς τὴν λοιπὴν γνωστὴν σειρὰν τῶν διαφορῶν καινοτομιῶν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας», καθ' ὅσον «ἡ ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' τῷ 1582 ἐπενεχθεῖσα ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις ἀνέκαθεν ἢ μᾶλλον εὐθὺς ἀμέσως ἐθεωρήθη ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ ὡς καινοτομία ἐκκλησιαστικὴ καὶ θρησκευτικὴ καὶ ὡς μία ἐκ τῶν συνήθων τάσεων τῆς κρατούσης ἐν τῇ Δύσει ἐκκλησιαστικῆς ἀπολυταρχίας, τὸ ὄνειρον τῆς ὁποίας ἦν καὶ ἔστι καὶ ἔσται ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς. Ἐθεωρήθη, ἄλλαις λέξεσι, νέα παπικὴ ἐκστρατεία κατὰ τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ὁρθοδοξίας. Ὡς τοιαύτη θεωρηθεῖσα καὶ ἐκτιμηθεῖσα ἡ καινοτομία αὕτη ἀμέσως κατεδικάσθη» ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Συνόδοις.

Εἶναι ἄκρως σημαντικὸ, ἀλλὰ καὶ ἐνδεικτικὸ, ἐν σχέσει μὲ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν περίοδο τῶν γνωστῶν δύο Ἐγκυκλίων τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', 1902 καὶ 1904, προπομπῶν ὁμολογουμένως τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἐνεφανίσθη στὸ προσκίْنιο ὁ παπικὸς Καρδινάλιος Π. Τοντίνι (Tondini de Quarenghi), ὁ ὁποῖος «πάντα λίθον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ μετὰ φανατι-

σμοῦ κινήσας ὑπὲρ ἀποδοχῆς τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης (τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου)», τελικῶς ἐν ἔτει 1905, «ἀπεφάνθη, ὅτι τοῦτο ἐνέχει ἐκκλησιαστικὴν καὶ θρησκευτικὴν σπουδαιότητα καὶ εἶναι μάλιστα ἐν τῶν θεμελιωδῶν καὶ οὐσιωδεδστάτων ζητημάτων, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἡ μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν διαίρεσις. Ἡ δὲ οὐσία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ζητήματος τούτου ἔγκειται ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἢ μὴ “τῆς μιᾶς πηγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας”, ἄλλαις λέξεσιν, ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἢ ἀποκρούσει τοῦ παπικοῦ πρωτείου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ».

3^{ον}. Ἡ προσεκτικὴ καὶ ἀπροκατάληπτος μελέτη τῶν πηγῶν, τῶν ἀναφερομένων στὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα, ἀπὸ τοῦ ΙϚ' αἰῶνος μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, θέτει τοῦτο ἐντὸς μιᾶς εὐρυτάτης ἱστορικῆς προοπτικῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγνοηθῇ ἢ προσπερασθῇ μὲ ἐπιπολαιότητα.

Τὸ Ἡμερολογιακόν, βάσει τῶν μαρτυριῶν, ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν προσεγγίζεται καὶ δὲν ἀντιμετωπίζεται αὐτόνομα, ὡς δῆθεν οὐδέτερο καὶ μὴ δογματικὸ θέμα.

α. Στὴν μὲν πρώϊμη φάσι τοῦ Ἡμερολογιακοῦ, ὁ Παπισμὸς

«ἡννόει νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, ὡς προπαγανδικὸν μέσον παραπλανήσεως καὶ συγκρούσεως τῶν Ὁρθοδόξων, ἀποδίδων εἰς τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ ὑπ' αὐτῶν τὴν σημασίαν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα».

β. Στὴν δὲ ὑστερῇ φάσι τοῦ Ἡμερολογιακοῦ, ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀπέβλεπε, διὰ μέσου τῆς υἱοθετήσεως ἐνὸς Κοινοῦ Ἡμερολογίου, στὴν

«προσέγγισιν τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν», θεωρῶν τούτο ὡς «τὸν πρῶτον λίθον διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

Ἐν τέλει, ἡ ἐμμονὴ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν στὸ ἀπ' αἰῶνων Πατροπαράδοτο Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο εὐρίσκει τὴν πλήρη δικαίωσί της σήμερα, ἐφ' ὅσον - ὡς συνεπείς Ἀντι-οικουμενισταῖ-πραγματώνουν τὸν χρυσὸν κανόνα, ὅτι «τοῖς Πατράσιν ἐκ παντὸς ἀκολουθητέον», «ἔστι δὲ ὁσιώτερον τῶν πατρῶων ἔχεσθαι»· «πᾶν τὸ ἀρχαιότητι διαφέρον αἰδέσιμον».

Καὶ πρὸ τοῦ 1924, τὸ «ἀπ' αἰῶνων κρατοῦν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον», ὑπεστηρίζετο

«ὡς μόνον ἀρμόζον τῇ Ἐκκλησίᾳ», «διὰ τὸ εἶναι Πατροπαράδοτον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνέκαθεν κεκυρωμένον».

Ἡ ἐμμονὴ αὕτη τῶν εὐσεβῶν στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι διατηρεῖ αὐτοὺς στὴν εὐλογημένη κοινωνία «Σὺν Πᾶσι τοῖς Ἁγίοις», στὰ ὅρια τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικότητος.

Καὶ ἰδοὺ, ἐν κατακλείδι, ἐγείρεται τὸ κρίσιμο ἐρώτημα:

• Ἄρά γε, ἂν ἀκόμη καὶ οἱ Ἄγγελοι, «σαλεύοντες» τυχόν τὰ Παραδοθέντα, «ἀναθεματίζωνται», «πῶς ἄνθρωπος πᾶς ἐν σαρκὶ ὢν, σαλεύων καὶ καινοτομῶν, καὶ μάλιστα τοιαύτας καινοτομίας, οὐκ ἄλλοτριος Θεοῦ»;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η εορτή του Αγίου Δημητρίου του Μυροβλύτου

Τὴν Παρασκευή, 26-10/8-11-2024, μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, ἐόρτασαν Ναοὶ καὶ Μονὲς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὴν Θεσσαλονίκη ἐορτάστηκε δεόντως ὁ πολιοῦχος Ἅγιος Δημήτριος στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἀφ' ἐσπέρας ψάλθηκε ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, συγχοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου. Ἀνήμερα δὲ στὸν Ὅρθρο, τὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία καὶ τὴν Ἱερὰ Λιτανεία προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος καὶ πολλῶν κληρικῶν.

Στὴν Ἀμφιάλη Ἀττικῆς πανηγύρισε ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Δημητρίου, ὅπου στὸν πανηγυρικό Ἑσπερινὸ καὶ στὴν Ἱερὰ Λιτανεία προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ τοπικοῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος.

Στὴν Δρυμαία Φθιώτιδος στὸν ὁμώνυμο Ναὸ χοροστάτησε κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος.

Στὴν Καβάλα στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς παραμονῆς καὶ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Μακρωνείας κ. Ἀμβρόσιος.

Στὸ Ἱερό Ἡσυχαστήριον Ἁγίου Δημητρίου στὴν Δομβραΐνα Βοιωτίας τελέστηκε Ἱερατικὸ συλλεΐτουργο.

Συνοδικὸ Συλλεΐτουργο καὶ Ἐκδήλωση στὴν Θεσσαλονίκη

Τὴν Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ, 28-10/10-11-2024, ἐορτάστηκε ἡ Σύναξη πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη Ἁγίων, στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν μὲ Ἀρχιερατικὸ Συλλεΐτουργο προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου καὶ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Θεοφιλέστατου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε Συνοδικὴ Ἐκδήλωση στὸ Κέντρο Πολιτισμοῦ «Χρῆστος Τσακίρης» στὴν Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης, ἀφιερωμένη στὸν Ἅγιο Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο. Τὴν Ἐκδήλωση προλόγισε ὁ Αἰδ/τος Πρεσβύτερος π. Ὀνούφριος Αβραμίδης, ἐνῶ στὴν συνέχεια ἡ Χορωδία τῆς τοπικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ χοράρχου κ. Νικολάου Πολύχρου ἔψαλε ὕμνους ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Κεντρικὸς ὁμιλητὴς ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος μὲ θέμα: «100 χρόνια μαρτυρίας καὶ προβληματισμοῦ». Παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, Δημητριάδος κ. Φώτιος, Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος, Κληρικοὶ καὶ ἀκροατήριον.

Μετὰ τὶς Θεῖες Λειτουργίες πραγματοποιήθηκαν Συνάξεις, κατὰ τὶς ὁποῖες συνεζητήθησαν θέματα σχετικὰ μὲ τὸ βίωμα τῆς Μετανοίας στὴν καθημερινή μας ζωή.

Τὴν Παρασκευὴ 26.10.2024 ἐκ. ἡμ. ἡ μικρὴ μας Κοινότητα τοῦ Μονάχου συνεθροίσθηκε στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Φωτιστῶν τῆς Βαυαρίας γιὰ νὰ δεχθῇ ἓνα νέο μέλος: ὁ π. Ἄγγελος ἐτέλεσε τὴν Βάπτισι τοῦ μικροῦ Νικολάου, ἔκτου τέκνου τῶν εὐσεβῶν Δημητρίου καὶ Μαρίνας, οἱ ὁποῖοι δέχθηκαν τὶς θερμὲς εὐχὲς ὅλων γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀνατροφή τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας αὐτῶν.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Νότιο Γερμανία καὶ Αὐστρία

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Καλλινίκου, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, μαζί μὲ τὸν Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερο π. Ἄγγελο Μουρλᾶ καὶ μία μικρὰ συνοδία, ἐπραγματοποίησε Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψι στὴν Νότιο Γερμανία (Βαυαρία) καὶ Αὐστρία (25η-29η Ὀκτωβρίου 2024 ἐκ. ἡμ.).

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε Θεῖες Λειτουργίες στὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Φωτιστῶν τῆς Βαυαρίας Ἐμμεράμνου, Ροβέρτου, Κορβινιανοῦ καὶ Βονιφατίου στὸ Μόναχο, ὅπου ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανός συμμετεῖχε συμπροσευχόμενος (26.10 καὶ 27.10.2024 ἐκ. ἡμ.) καὶ στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ροβέρτου, στὸ Κέστεντορφ (Köstendorf) (Κυριακὴ Ζ' Λουκᾶ, 28.10.2024 ἐκ. ἡμ.).

Έορτή Αγίου Νεκταρίου στο Τορόντο του Καναδά

Αργά τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, 8/21-11-2024, τελέσθηκε ὁ μέγας Ἑσπερινὸς στὸν πανηγυρίζοντα Καθεδρικό Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ στὸ Τορόντο τοῦ Καναδά. Χοροστάτησε ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβ. Μητροπολίτης Τορόντο κ. Μωυσῆς, συγχχοροστατησάντων τῶν Σεβ/των Μητροπολιτῶν Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου καὶ Λαρίσης & Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος καὶ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Βενεδίκτου. Ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης, ὁ ὁποῖος εἶχε προσκληθεῖ γιὰ νὰ παραστῇ στὴν ἑορτὴ καὶ πανήγυρη, ἔλαβε μέρος καὶ στὴν ἀπόδοση τῶν ἱερῶν ὕμνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου. Ἐλαβαν μέρος Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι καὶ παρέστησαν πολλοὶ πιστοί.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Λιτῆς τελέσθηκε λιτάνευση τῆς ἱερᾶς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου περὶ τὸν Ναὸν καὶ ἔγιναν δεήσεις. Μετὰ τὴν μακρὰ Ἀκολουθία, ἡ ὁποία διήρκεσε σχεδὸν μέχρι τὸ μεσονύκτιο, πολλοὶ ἐκ τῶν Κληρικῶν καὶ πιστῶν παρέμειναν ἀγρυπνοῦντες στὸν Ἱερό Ναὸ χάριν τοῦ Ἁγίου.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς, 9/22 Νοεμ., τελέσθηκε ὁ Ὁρθρος καὶ ἡ ἑορτιὸς Θεία Λειτουργία. Προέστη ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβ. Τορόντο κ. Μωυσῆς, ὁ ὁποῖος μάλιστα προέβη καὶ στὴν χειροτονία Διακόνου, τοῦ π. Γεωργίου, οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς Σεβ/τοι Δημήτριος καὶ Κλήμης καὶ Θεοφ. Βενέδικτος, τρεῖς Ἱερεῖς καὶ δύο Διάκονοι.

Ὁμιλία στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα ἐκφώνησε ὁ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Δημήτριος καὶ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης. Κοινώνησε μέγας πλῆθος ἐκ τοῦ εὐλαβοῦς Ποιμνίου. Στὸ τέλος ἀντηλλάγησαν προσφωνήσεις καὶ εὐχὲς καὶ ἐλήφθησαν ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες.

Ἀκολουθῶς, παρετέθη τράπεζα στὴν ἐνοριακὴ αἴθουσα, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς Δημήτριος καὶ Βενέδικτος ἀναχώρησαν τὸ Σαβ/κο γιὰ τὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νεκταρίου στὸ Ντιτρόϊτ τῶν Η.Π.Α.. Ὁ Σεβ. Λαρίσης κ. Κλήμης παρέμεινε

καὶ γιὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, 11/24 Νοεμ., στὴν ὁποῖαν προέστη καὶ ἐκήρυξε, ἀναχωρήσας γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν Δευτέρα.

Ὄνομαστήρια Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας

Τὴν Τρίτη 13/26-11-2024, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἐόρτασε τὰ ὀνομαστηριά του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.

Ἀφ' ἑσπέρας ψάλλθηκε ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ ἐορτάζοντος Μητροπολίτου μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου καθὼς καὶ τοῦ τοπικοῦ κλήρου, στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Ἀνήμερα πραγματοποιήθηκε πολυαρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν αὐτὸ Ναὸ προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου καὶ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ. Παρέστη συμπορευχόμενος στὸ ἱερό Βῆμα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος.

Στὸ Κοινωνικὸ ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γρηγόριος, τέλος δὲ κατὰ τὴν Ἀπόλυση διάφοροι φορεῖς τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας προσέφεραν δῶρα στὸν ἐορτάζοντα Ποιμενάρχη τους.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης τῆς ἐν Μάνδρᾳ

Τὴν Πέμπτη, 15/28-11-2024, ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Αἰκατερίνης τῆς ἐν Μάνδρᾳ, πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο στὸν Ἱερό Ναὸ Τιμίου Σταυροῦ Μαγούλας Ἀττικῆς προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καὶ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπρια-

Όνομαστήρια Σεβ/του Μητροπολίτου Λαρίσης και Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος

Τὸ Σάββατο, 24-11/7-12-2024, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος Ρώμης, ἑόρτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης. Στὸν Καθεδρικό Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαρίσης τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ Συλλεΐτουργο προεξάρχοντος τοῦ ἑορτάζοντος Μητροπολίτου μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβ/του Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερωντίου, τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου, ἱερέων, διακόνου καὶ πλήθους πιστῶν

Σύναξις ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ 100 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Ἡμερολογιακῇ Μεταρρύθμισι στὴν Σουηδία

Κατὰ τὴν Φθινοπωρινὴ Ποιμαντικὴ Διακονία του στὴν Σουηδία (12η-19η Σεπτεμβρίου 2024 ἐκ. ἡμ.), ὁ Σεβ/τος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς εἶχε πραγματοποιήσει μία οἰκοδομητικὴ Ἱερατικὴ Σύναξι, στὴν ὁποία ἔγινε ἐνημέρωσις καὶ συζήτησις γιὰ τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις τόσο στὸν χῶρο τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ὅσο καὶ στὶς λεγομένες ἐπίσημες ἐκκλησίες, καὶ ἰδιαίτερος τὴν προοπτικὴ κοι-

νοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα τὸ 2025, ὑπὸ ἐξ ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν καὶ Πάπα Ρώμης.

Τὴν Κυριακὴ, 25η Νοεμβρίου 2024 ἐκ. ἡμ., Μνήμη τῶν Ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Μερκουρίου καὶ Αἰκατερίνης τῆς Πανσόφου, τὸ ἀπόγευμα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ/του κ. Κυπριανοῦ, πραγματοποιήθηκε στὸν Καθεδρικό Ναὸ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, στὸ Βόρμπεργκ (Värberg) Στοκχόλμης, Θεολογικῇ Βραδυᾷ, μὲ τίτλο: «100 ἔτη ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου καὶ οἱ συνέπειές της».

Συμμετείχαν ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος π. Ἀνδρέας Ὁκερστρομ (Åkerström), οἱ συνεφημέριοι ὁ π. Στέφανος Γιάρπενμπεργκ (Jar-penberg) καὶ π. Ἀλέξανδρος Χάρ (Hahr), Ἐνορίται καὶ ἐνδιαφερόμενοι, μερικοὶ ἐκ τῶν ὁποίων εἶχαν ταξιδεύσει ἀπὸ ἄλλες πόλεις, προκειμένου νὰ ἐνημερωθοῦν γιὰ τὰ προαναγγελλμένα θέματα.

Μεγάλον ἐνδιαφέρον ἐκδήλωσαν οἱ συμμεσχόντες στὴν Σύναξι, οἱ ὁποῖοι ἔθεσαν ποικίλες ἐρωτήσεις, καὶ παρεκάλεσαν ἐν τέλει τοὺς πατέρες νὰ διοργανώσουν καὶ ἄλλες παρόμοιες ἐνημερωτικὲς Συνάξεις σὲ θέματα κατηχητικὰ καὶ θέματα ἐκκλησιαστικῆς ἐπικαιρότητος.

Ἐπιβεβαιώθηκε ἡ ἀνάγκη κατηχητικῆς στηρίξεως τῶν πιστῶν μας, σὲ καιροὺς βαθείας ἐκκοσμικεύσεως καὶ διαστρεβλωμένης ἐκκλησιολογίας τῶν λεγομένων ἐπισήμων δικαιοδοσιῶν, ὡς καὶ ἡ ἀξιοπρόσεκτη αὐξησις τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι στρέφονται μὲ ἐπίγνωσι πρὸς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν, προερχόμενοι εἴτε ἀπὸ τὶς δυτικὲς αἱρέσεις, εἴτε ἀπὸ δικαιοδοσίας τῶν ἐξ ὀρθοδόξων οἰκουμενιστῶν.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 76ον Τεύχος 1043 Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2024. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαπορίδης († 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδης Φώτιος. Διευθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἑσωτερικοῦ ἐτήσια 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 -Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διευθύνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἑθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR0301100400000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ (BIC): ETHNGRAA